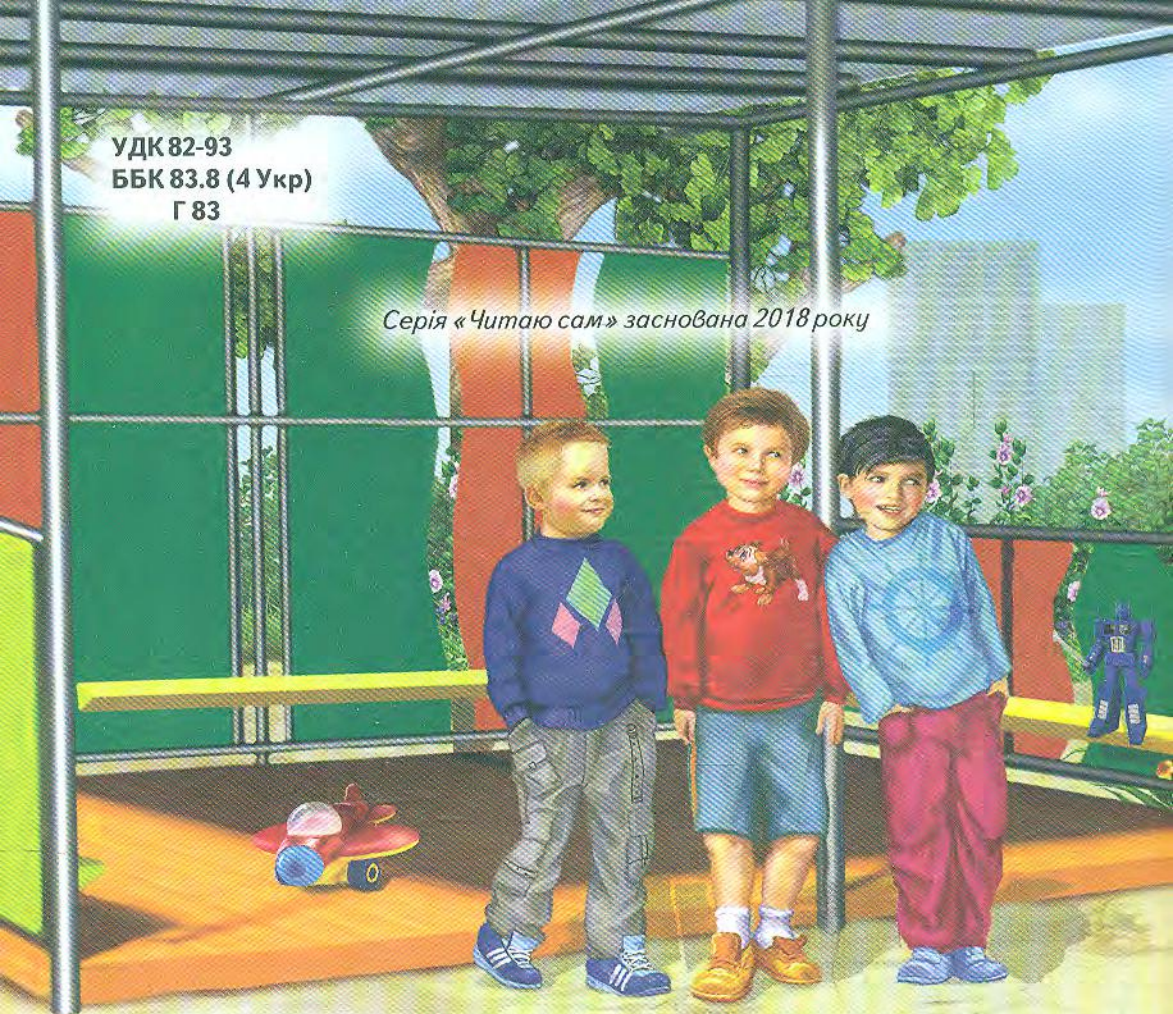

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)
Г 83

Серія «Читаю сам» заснована 2018 року

Григорук А. І.

Г 83 Несподіваний подарунок: Оповідання. — Х.: Белкар-книга, 2019. — 48 с.: іл. — (Читаю сам).
ISBN 978-617-7403-14-1.

Ця книжка — для дітей, які роблять перші кроки в самостійному читанні художніх творів. До збірки ввійшли оповідання відомого українського поета і прозаїка, заслуженого журналіста України Анатолія Івановича Григорука. Читаючи їх, малята навчаться бути добрими, чесними, працелюбними, охайними, дружелюбними, не ображати менших, поважати старших.

Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку.

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)

ISBN 978-617-7403-14-1
ISBN 978-966-1694-94-0 (серія «Читаю сам»)

© Белкар-книга, макет,
художнє оформлення, 2019

думці й додала: — Хоч як це сумно, діти, але після мишей доїдати ці ласощі ми не можемо. Це небезпечно для здоров'я.

Вона закрила коробку й простягла її Мишкові. Він був до краю спантеличений і мало не заплакав. Розчарованими лишилися і всі діти.

Коли увечері, забираючи Мишка з дитсадка, про все це довідалась мама, то з докором у голосі тільки й вимовила:

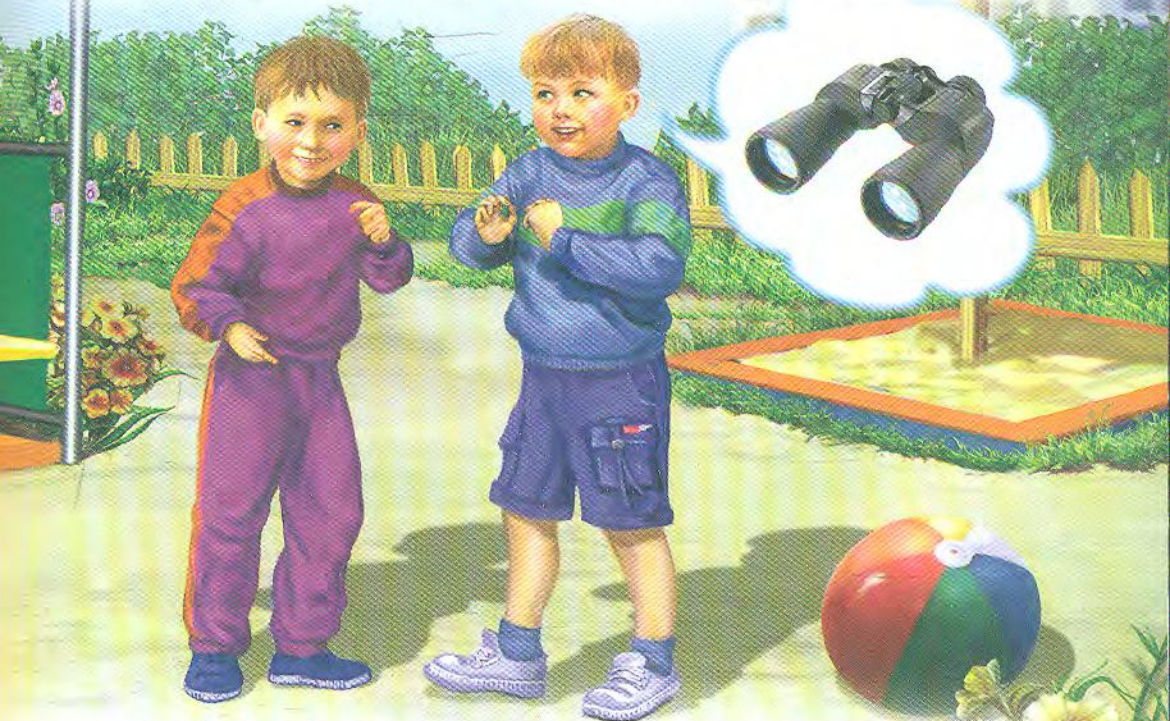
— Ех ти, Миша, Миша!..

Наступного ранку Мишко ніс у садочок нову коробку цукерок, ще більшу за попередню. Ледь переступивши поріг, ще навіть не роздягнувшись, він вручив її в надійні руки Олени Ігорівни. Тепер, під її охороною, жодна найпідступніша миша не могла добути до цього ласого почастунку, і Мишків день народження було відсвятковано без жодних несподіванок.

МУДРА МОВА

У дитячому садочку, коли хлопчики після сніданку гралися в розвідників, Тарасик, сам не усвідомлюючи, як це сталося, похвалився:

— А в мене справжній морський бінокль є.

— Ой! Завтра принеси! — залунало з усіх боків. Тарасик не знав, що відповісти, бо ніякого бінокля в нього не було.

— Та... не знаю, — опустивши очі, тихо промовив він.

— Ні! Ти пообіцяй! — наполіг Миколка, що був у їхньому гурті верховодою.

Тарасикові не вистачило духу зізнатися, що все це він вигадав. Тому нетвердо сказав:

— Гаразд, обіцяю.

— Ну дивись! — вигукнув Миколка. — Слово не горобець...

Прийшов Тарасик додому засмучений і питає в бабусі:

— А що це значить: слово не горобець?

— Це, — каже бабуся, — така приказка є: «Слово не горобець, вилетить — не піймаєш». І значить вона, що перш, ніж щось сказати, гарненько подумай, бо потім можеш ой як пожалкувати. — Бабуся помовчала, а потім повела далі: — Мудрих приказок люди за віки придумали безліч. Зокрема, й про нашу рідну мову. Про те, як шанувати слово, не розкидатися ним. Ось зачекай-но, я хоч кілька з них пригадаю. Про базік, лепетух, торохтіїв з осудом кажуть: «Довгим язиком тільки полумиски лизати». Або: «Слово не полова, язик не помело». Тимчасом, людей розсудливих, стриманих сприймають з повагою: «Хто мовчить, той двох навчить». Дуже цінується привітне, гречне слово. А про зле спадають на думку такі приказки: «Гостре словечко коле сердечко», «Шабля ранить голову, а слово — душу»... Як бачиш, Тарасику, наша мова дуже мудра. Нею слід пишатися, берегти її і старанно вивчати...

Тарасик зосереджено слухав, та неспокій не полишав його. І коли бабуся умовкла, він спитав:

— А що я в садочку скажу? Ну про бінокль?

— Я вважаю, мужня, чесна людина мусить зізнатися, що через свою хвалькуватість сказала неправду. І, звісно, вибачитись перед товаришами. Це, хлопче, буде тобі наука, бо, як кажуть, брехнею весь світ перейдеш, а назад не вернешся.

ЗІПСОВАНІ ІМЕННИ

Мишко розплющив очі від легенького доторку маминої руки. Мама ніжно гладила його по щоці і майже в самісіньке вухо, так що він відчував її гарячий подих, шепотіла:

— Вітаю тебе, моє мишенятко, з днем народження. Рости великим, мудрим і щасливим.

Вона двічі поцілувала Мишка в чоло й додала:

— Це за мене й за тата. Він уже пішов на роботу, а увечері сам тебе поцьомає. І отримуй свій довгожданий автомобіль. Як ти і мріяв, з дистанційним керуванням.

Мишко рвучко підвівся, притис подарунок до грудей і від радісного збудження навіть не сказав «спасибі».

— Ну все. Швиденько вставай, — поквапила мама. — Бо в дитсадочок запізнишся. А я — на свою роботу.

З піднесеним почуттям Мишко без найменших зволікань умився і майже зовсім без маминої допомоги одягся.

Вони поспішали до дитсадка, і хлопчикові здавалося, що всі зустрічні перехожі здогадуються про його день народження і ледь помітно йому всміхаються.

Та й як було не здогадуватись! Адже Мишко ніс поперед себе велику коробку шоколадних цукерок.

Після обіду він пригостить ними всю свою групу разом із вихователькою Оленою Ігорівною. Вони, звісно, вітатимуть його, і це буде не менша приємність, ніж одержаний вранці подарунок.

У роздягальні мама поклала цукерки на верхню полицю Мишкової шафки й прикрила їх курточкою.

— Нехай поки що ніхто не бачить, — змовницьки сказала вона. — Буде для всіх сюрприз.

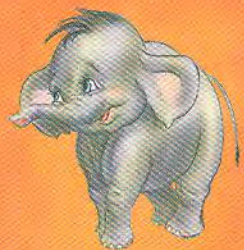
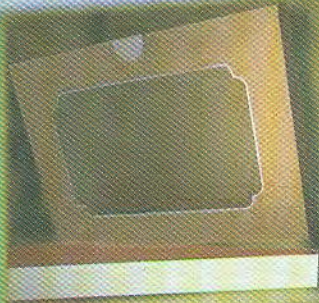
Вона квапливо пригорнула Мишка до себе й зникла за входними дверима. А Мишко підстрибом рушив до ігрової кімнати...

Після сніданку діти вчилися ліпити з пластиліну різні фігурки. Потім у них був урок з математики. За ним — фізкультура. А ще Олена Ігорівна читала їм казку про Івана-царенка й сірого вовка.

Однак Мишко був до всього того якийсь байдужий. Його не полишав неспокій. Навіть тривога. Йому не йшла з думки коробка з цукерками. Він боявся, що хто-небудь тихцем добереться до неї і з'їсть усе до останньої крихточки. Тому час від часу хлопчик непомітно вибігав у роздягальню й перевіряв, чи все у його шафці на місці. Щоразу, розкриваючи коробку, він пересвідчувався: кожна шоколадка лежить там, де й лежала. Але вони були такі спокусливі, так приковували до себе погляд, що в Мишка аж слина котилася.

Попервах він вирішив кілька шоколадок з'їсти, не чекаючи обіду. Проте стримався, бо зрозумів, що ставити на стіл неповну коробку якось негарно.

«А що, як я надгризу кожну цукерочку по мацюпуньому шматочку? Тоді ніхто нічого й не помітить», — подумав Мишко. І це вже була така нездоланна спокуса, встояти перед якою не зміг би ніхто...

Коли кінчився обід, Мишко урочисто вніс свою коробку в їдальню. Всі діти, ніби за командою, обступили іменинника дружним колом, а його постійний сусід за столом Віталька навіть закричав на повний голос: «Ура!» Олена Ігорівна тепло привітала Мишка й навіть легенько потягла за вуха. Та коли вона розкрила коробку, то побачила, що всі цукерки надгризено.

— Ой! — здивовано вигукнула вона. — Тут, здається, попорядкували миші. — Олена Ігорівна пильно глянула на іменинника, ледь усміхнулася якійсь своїй